

HỒI THỨ SÁU

VÔ TÌNH LÃO NHÂN

Lộ Vân Phi thi triển hết kinh công nhằm hướng tây lao đi.

Trong nửa canh giờ, ít nhất chàng đã vượt hơn mười dặm, nhưng dọc đường không phát hiện một nhân ảnh nào.

Trời đã sáng rõ!

Chàng vẫn nhắm phía trước không ngừng lao đi, vừa đưa mắt quan sát cố tìm mục tiêu nào đó.

Bên đường chợt xuất hiện một xóm nhỏ, bên đường có mấy gian tiểu điểm là nhà tranh vách đất, có lẽ chỉ thỉnh thoảng mới có khách lữ đường trọ lại

Lộ Vân Phi chợt chậm bước dần.

Người ta không thể không ăn, cho dù gặp phải chuyện trọng đại bao nhiêu chăng nữa. Phải ăn uống mới đủ sức hành sự.

Vì suốt đêm phải chạy không biết bao nhiêu dặm đường nên lúc này Lộ Vân Phi đã thấy đói ngấu ngiến.

Chàng không cần lựa chọn ghé vào một tiểu điểm gần nhất.

Một tên điểm tiểu nhị chạy ra cửa đón, cất giọng đơn đả:

- Mời quan khách vào.

Thì ra còn có khách nhân đến sớm hơn cả Lộ Vân Phi, một người ngồi ở góc phòng, lưng quay ra cửa, trên bàn đặt một bình rượu và mâm thức ăn đồ nhắm còn nguyên vẹn với hai bộ bát đĩa chùng như khách còn đợi ai.

Lộ Vân Phi vừa thấy mái tóc và dáng người khách nhân bỗng sững lại.

Vị khách không phải ai khác chính là Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền, bị người trong giang hồ gọi là lão quái vật. Lão đang chờ ai ở tiểu điểm này? Chỉ nghe Vô Tình Lão Nhân lẩm nhẩm:

- Trà rượu nguội cả rồi mà bây giờ mới đến.

Lộ Vân Phi quay lại nhìn không thấy ai thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ lão ta nói với mình?

Vô Tình Lão Nhân vẫn ngồi yên nói:

- Tiểu tử! Người biết phải ngồi chờ trước bàn rượu với đồ ăn thơm phưng phức thì thật khó chịu thế nào không? Sao còn đứng phát ngơ ra đó nữa?

Tên tiểu nhị cười nói:

- Khách quan, lão nhân gia này chờ ngài lâu lắm rồi đó.

Lộ Vân Phi bước đến gần bàn. Cho dù Vô Tình Lão Nhân chờ ai khác nhưng chàng cũng cần nói với lão ta vài câu. Vô Tình Lão Nhân dường như sau lưng có mắt, đưa tay chỉ vào chiếc ghế đối diện nói:

- Ngồi xuống đi!

Lộ Vân Phi ngồi xuống ghế, lúc này hai người đã đối mặt nhau. Bấy giờ Vô Tình Lão Nhân mới cầm bình rượu rót đầy hai chén. Lộ Vân Phi đẩy nghi hoặc. Như vậy là đối phương chờ chàng thật nhưng vì sao chứ?

Vô Tình Lão Nhân ngẩng lên nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Tiểu tử ngươi làm sao giờ này mới đến?

Lộ Vân Phi không đáp nhú mày hỏi lại:

- Các hạ đợi tại hạ thật hay sao?

Vô Tình Lão Nhân cười đáp:

- Chứ còn gì nữa?

- Mục đích gì?

Vô Tình Lão Nhân bưng chén rượu lên:

- Trước hết dùng vài chén rượu rồi sẽ bàn.

Hai người cạn chén. Lộ Vân Phi không nén nổi tò mò hỏi tiếp:

- Các hạ biết chắc tại hạ sẽ qua đây?

- Đương nhiên!

- Có gì chỉ giáo?

Vô Tình Lão Nhân chậm rãi nói:

- Nói thật lão phu thường không sẵn tiền, lại có tính không uống rượu thì khó chịu, vì thế cứ bày ra trước chờ người đến nhờ trả giúp.

Lộ Vân Phi hiểu rằng đó chỉ là một cách nói. Nhất định đối phương có ý đồ. Tuy vậy chàng cũng trả lời:

- Trả tiền rượu chỉ là việc nhỏ. Nếu các hạ muốn thì tại hạ có thể dâng tặng.

Vô Tình Lão Nhân xua tay:

- Khỏi khỏi! Người ta lúc nào cũng túng thiếu thì sống làm gì chứ?

- Thôi vậy! Chúng ta uống tiếp.

Vô Tình Lão Nhân cười ha hả:

- Được được! Thế mới phải chứ !

Hai người lại trầm mặc uống thêm mấy chén.

Còn sớm nên chưa có khách nhân nào khác vào điểm, tên tiểu nhị và trưởng quầy ngồi nhàn tán chuyện gẫu. Lộ Vân Phi lên tiếng:

- Bấy giờ thì các hạ có gì xin nói.

- Ừm! Nếu tiểu tử ngươi có nhận định lão phu có điều muốn nói thì lão phu chẳng nên giữ lại trong lòng nữa, vì lão phu muốn cứu cái tiểu mệnh của người nên ngồi chờ ở xó này.

Lộ Vân Phi nhú mày hỏi:

- Cứu mạng tại hạ?

Vô Tình Lão Nhân gật đầu:

- Chứ còn gì nữa? Nghĩ đến thân phận của ngươi và quy củ của Đường gia lão điểm, ngươi đã tới thượng môn bán mạng, thế mà nay để mất tiêu. Nếu không tìm được về. Chẳng lẽ tiểu tử ngươi còn sống được hay sao?

Lộ Vân Phi mở to mắt, trong lòng bỗng trở nên khẩn trương. Chàng biết rõ đối phương có quan hệ mật thiết, nếu không nói là người của Bàn Long Sơn Trang, nay lão nói vậy có ý gì?

- Đứng quanh co nữa! Các hạ có điều gì xin cứ nói thẳng ra.

Vô Tình lão nhân vẫn điềm nhiên ăn uống thêm một lúc nữa rồi bỗng thấp giọng:

- Ngươi muốn tìm nhân tiêu về đúng không?

- Phải!

- Thế thì hẩn ở trong ngôi miếu cổ ở cuối thôn bên kia .

Lộ Vân Phi thấy lòng chần động, buột miệng hỏi:

- Trong cổ miếu?

Vô Tình Lão Nhân gật đầu:

- Không sai! Nhưng ngươi muốn mang người đi tất phải chuẩn bị trả giá.

- Trả giá thế nào?

Lão quái vật này thuộc phe của Bàn Long Sơn Trang, nhưng lại tiết lộ việc này cho chàng với ý đồ gì?

- Dốc tận lực đánh bại Võ Lâm Công Tử.

Lộ Vân Phi đứng bật dậy, tay ghì chặt mép bàn hỏi:

- Đánh bại Võ Lâm Công Tử?

Vô Tình Lão Nhân khoát tay nói:

- Đứng vội! Người thì đang ở trong tay Võ Lâm Công Tử. Hẩn giấu trong cổ miếu nhưng việc này chỉ có lão phu biết thôi. Ngươi muốn đoạt lại nhân tiêu đương nhiên trước hết cần đánh bại hẩn. Nếu hẩn không bại thì ngươi ngã. Đó là cái giá phải trả.

Lộ Vân Phi chăm chú nhìn Vô Tình Lão Nhân, lòng đầy nghi vấn. Vì sao lão ta không báo điều này cho cha con Tào trang chủ biết? Nhân tiêu đã rơi vào tay Võ Lâm Công Tử, muốn đoạt quả thật phải trả giá. Nhưng vì sao Tào nhị tiểu thư không xuất hiện? Cô ta và Võ Lâm Công Tử có mối thâm tình nên việc thương lượng không đến nỗi khó khăn. Ngoài ra trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ đã thân xuất mã, chẳng lẽ lão ta không đối phó được với Võ Lâm Công Tử? Đột nhiên chàng tỉnh ngộ cười nói:

- Các hạ quả nhiên trí tuệ hơn người.

Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Lộ Vân Phi cười nhạt đáp:

- Các hạ tiết lộ cho tại hạ biết tin tức đó, mục đích là xua sói cắn hổ, khiến tại hạ liều mạng đấu với Võ Lâm Công Tử. Kết quả, nếu tại hạ thắng, Bàn Long Sơn Trang sẽ đoạt lại nhân tiêu từ tay tại hạ, lúc đó sẽ không làm mất hòa khí với Võ Lâm Công Tử. Ít nhất, cho dù ai đắc thủ thì cũng gần như lưỡng bại câu thương, bấy giờ Bàn Long Sơn Trang muốn đoạt lại nhân tiêu có khác gì thò tay vào túi lấy đồ vật? Đó chẳng phải ngư ông đắc lợi?

Vô Tình Lão Nhân lắc đầu hỏi:

- Tiểu tử ngươi lý sự xong rồi chứ?
- Chẳng lẽ tại hạ lập luận không đúng?
- Nghe thì có lý đấy nhưng thừa.
- Thế...

Vô Tình Lão Nhân ngắt lời:

- Sự việc vốn đơn giản, nhưng ngươi làm cho nó trở nên phức tạp.
- Vậy tại hạ xin hỏi, vì sao các hạ không báo tin tức này cho Bàn Long Sơn Trang?

Vô Tình Lão Nhân không trả lời mà hỏi lại:

- Ngươi không dám động đến Võ Lâm Công Tử?
- Không phải thế.
- Vậy ngươi còn nói nhảm nhí chuyện gì chứ?
- Tại hạ chỉ lấy sự luận sự thôi.

Vô Tình Lão Nhân thở dài:

- Tin hay không tùy ngươi vậy! Lão phu thật tình muốn cứu mạng ngươi ...
- Các hạ muốn cứu tại hạ, tất phải có lý do gì chứ?

Vô Tình Lão Nhân lắc đầu:

- Lão phu chỉ nhất thời cao hứng thôi, biết đâu chờ thêm chút nữa lại thay đổi ý định ... Lộ Vân Phi nhìn ra ngoài điếm, chợt hạ quyết tâm nói:
- Tại hạ ân oán phân minh. Có ân tất báo, có oán cũng nhất định sẽ đòi ...

Vô Tình Lão Nhân ngắt lời:

- À! Lão phu xưa nay làm ơn không mong ai báo đáp.

Lộ Vân Phi không để ý, tiếp giọng:

- Có những trường hợp người ta biết rõ cạm bẫy nhưng vẫn phải lao vào ...

Chẳng ai bắt buộc ngươi cả! Tiểu tử ngươi có thể cao chạy xa bay. Lão phu biết chắc rằng người của Đường gia lão điếm chẳng tìm ngươi đâu.

- Tại hạ là người bán mạng. Dám bán tất cũng dám mua. Các hạ cứ thong thả ở đây uống rượu, tại hạ xin thất lễ đi trước. Hy vọng sau này gặp lại chúng ta sẽ vui vẻ

nâng ly chứ không phải rút kiếm. Nói xong đặt một nén bạc lên bàn, sửa sang lại y phục rồi bước ra khỏi tiểu điểm.

Vô Tình Lão Nhân nhìn theo Lộ Vân Phi lẩm bẩm:

- Người thuộc dạng nóng nảy nhưng cũng khá tinh minh. Hy vọng sớm làm rõ hành động bán mạng của tiểu tử này ...

o O o

Cuối thôn bên cạnh tiếp giáp với khu rừng rậm, ngôi miếu cổ cách bìa rừng chỉ mười mấy trượng. Trên miếu chỉ đề bốn chữ Oai linh hiển hách mà không biết bên trong thờ vị thần nào.

Trước sân miếu lá rụng thành một lớp dày, tường viện đổ nát, lối vào miếu cỏ dại phủ kín cao đến tận đầu gối, cảnh tượng trông thật hoang phế thê lương. Chỉ thoáng nhìn qua cũng biết nơi đây đã lâu ít người hương hỏa, từ miếu cũng phải bỏ đi tìm miếu khác để sinh sống. Lộ Vân Phi thận trọng tiến vào miếu. Miếu gồm chính điện và đông tây phòng quay mặt vào nhau tạo thành tam hợp viện. Cả khu miếu vắng lặng không nghe một âm thanh nào. Lộ Vân Phi tiếp cận vào gian chính điện mới biết trong miếu thờ Vương Linh Quan. Chính điện có hai cửa ngách thông ra hậu viện. Lộ Vân Phi theo cửa bên tả tiến sâu vào. Phía sau còn một dãy nhà thấp, không đến nỗi tiêu điều đổ nát như hai dãy phòng tiền điện, có lẽ đây là nơi trước đây miếu từ đã dùng làm chỗ ở. Vẫn không nghe thấy âm thanh nào. Lộ Vân Phi còn đang tần ngần thì chợt nghe có một thứ âm thanh rất quái dị từ dãy nhà thấp vẳng ra, lập tức tinh thần phấn chấn lên, tuy vậy vẫn hết sức đề phòng. Bởi vì tình huống thế nào còn chưa xác định rõ, hơn nữa chàng từng giả thiết đây là cạm bẫy của đối phương, nên sau khi trấn định lại, chàng thận trọng hướng về phía âm thanh vừa phát ra, men theo góc điện lợi dụng mấy khóm trúc chướng khuất tiếp cận dãy nhà thấp.

Dãy nhà gồm ba phòng, một gian giữa và hai chái, trong đó một chái được dùng làm bếp, còn chái kia để các thứ tạp vật, nhưng có lẽ đã rất lâu vắng sự dọn dẹp của con người. Vừa nhìn ra cửa sổ vào phòng giữa, Lộ Vân Phi chợt sững người lại, suýt nữa kêu lên. Giữa phòng, trên tấm phản gỗ dùng làm giường có một nữ nhân nằm lăn lộn, tay chân bị trói chặt vào tấm phản, miệng rên rỉ không thành tiếng. Không thấy Võ Lâm Công Tử đâu, chỉ có một nữ nhân bị trói. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vô Tình Lão Nhân đã bày trò quỷ gì đây? Lộ Vân Phi đến gần cửa sổ định thần nhìn kỹ, xác định rõ nữ nhân bị trói chính là nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm. Miệng cô ta bị nhét bằng một miếng khăn, chẳng trách nào cô ta phát ra một thứ âm thanh quái dị đến thế.

- Khò! Khò!

Tào Xuân Cẩm vừa rên rỉ, vừa không ngừng lăn lộn.

Ai đã trói cô ta ở đây? Vô Tình Lão Nhân đã nói Võ Lâm Công Tử đem giấu Điền Vĩnh Ân trong cổ miếu để bức cung, làm sao lại hóa ra Tào Xuân Cẩm bị trói? Nhưng có một điều kỳ quặc là bằng thân thủ Tào Xuân Cẩm sao không tự giải thoát được mấy sợi dây mảnh mai đó? Rõ ràng đây là một cạm bẫy không còn nghi ngờ gì. Nên hành động thế nào?

Mạo hiểm xông vào cạm bẫy giải thoát cho Tào Xuân Cẩm để truy vấn cô ta? Đột nhiên ...

- Tên họ Lộ! Kể ra người biết tin cũng nhanh nhạy đấy, tiếc rằng đến chậm một bước.

Sau lưng chàng có tiếng nói lạnh như băng. Lộ Vân Phi chấn động trong lòng khi nhận ra âm thanh của Võ Lâm Công Tử. Tuy vậy chàng không quay lại, cố sức giữ trấn tĩnh, chuẩn bị đối phó những tình huống bất ngờ nhất. Chàng cất giọng bình thản:

- Sao lại nói chậm một bước?

Võ Lâm Công Tử nói:

- Kể mà người định tìm trốn mất rồi.

Lộ Vân Phi quay ngoắt lại:

- Trốn mất rồi? Bấy giờ chàng mới thấy Võ Lâm Công Tử đang đứng giữa đám cỏ ngập đến đầu gối mình, mặt hấn đỏ bừng chùng như vừa đánh nhau.

Võ Lâm Công Tử hậm hực nói:

- Đối phó với con rắn độc đó không phải dễ. Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi:

- Rắn độc ư? Chàng không hiểu vì sao đối phương gọi Điền Vĩnh An là rắn độc, lại càng không hiểu vì sao hấn trói Tào Xuân Cẩm vào tấm phản?

Võ Lâm Công Tử chột hỏi:

- Người nhận thấy bây giờ là lúc thích hợp chưa?

Lộ Vân Phi lúc này chỉ chú trọng đến Điền Vĩnh Ân nên quên mất cuộc ước hẹn giữa hai người hỏi:

- Người định nói...

- Chúng ta giải quyết dứt điểm chuyện hôm trước để khỏi áy náy trong lòng.

Lộ Vân Phi sực nhớ ra:

- À! Chuyện đó ... đương nhiên được.

Nhưng lòng lại nghĩ thầm:

- Chỉ cần đánh thắng người thì lo gì người không giao Điền Vĩnh Ân ra?

Võ Lâm Công Tử lại hỏi:

- Phương thức thế nào?

- Các hạ cứ nêu điều kiện tại hạ sẽ đáp ứng.

Ánh mắt Võ Lâm Công Tử lóe lên, hấn gật đầu nói:

- Rất khí khái! Quả không hổ danh Kim Bài Sát Thủ! Thế là tốt! Người tuy là kẻ bán mạng, nhưng giữa chúng ta không có thâm cừ đại hận gì, chỉ là tranh chấp nhau một tiếng... bây giờ ta đề nghị chỉ lấy hạn định trong ba kiếm để phân định thắng thua. Người thắng có thể đề xuất bất cứ điều kiện nào, đối phương không được cự tuyệt thế nào?

- Cái đó ...

Lộ Vân Phi chột nghĩ nhanh:

- Chẳng lẽ đây là một phần trong âm mưu của đối phương do Vô Tình Lão Nhân khởi xướng? Võ Lâm Công Tử đề ra điều kiện chính mình cũng đang muốn, tất hẳn dựa vào ưu thế nào đó, nhưng ưu thế nào? Do hẳn tự tin có công lực cao hay có âm mưu nào khác? Dù sao điều kiện này hết sức hợp lý đối với mình. Nếu thắng, chẳng lo gì hẳn không giao ra Điền Vĩnh Ân?

Thấy chàng ngập ngừng, Võ Lâm Công Tử liền hỏi:

- Thế nào? Người không dám ư?

- Các hạ khéo đùa!

- Vậy là người chấp nhận?

- Đương nhiên!

- Tốt lắm! Quân tử nhất ngôn. Bỏn nhân tin rằng người không đến nỗi thất tín. Chuẩn bị đi!

Lộ Vân Phi bước lên mấy bước, đến đúng cự ly giao thủ thì đứng lại.

-Soạt!

- Soạt!

Hai thanh kiếm đồng thời được rút ra, song phương lập tức triển khai thủ thế.

Mặt trời đã lên cao chiếu xuống miếu viện làm hai thanh kiếm sáng lóa rợp mắt. Lộ Vân Phi không nghĩ ngợi gì nữa, ngưng thần nhất chí, người và kiếm hợp làm một chỉ có quyết tâm duy nhất là phải thắng, bởi nếu bại tất không còn mạng. Nhân tiêu không đoạt lại được chàng không còn cách nào không theo lời thề mà tự quyết để khỏi phá vỡ quy cũ của Đường gia lão điểm. Trong miếu viện hết sức tĩnh lặng và đầy căng thẳng. Cao thủ quá chiêu, chỉ cần xuất thủ là biết ngay kết quả, không cần phải qua trăm chiêu nghìn chiêu, ai thắng ai thua thậm chí chỉ bằng một chiêu là phân định, không chờ phải có một trong hai người trúng thương gục xuống.

Đặc biệt trong trường hợp song phương đều hừng hực quyết tâm dốc tận công lực và toàn tâm toàn ý cho một chiêu đấu. Bởi thế ai cũng xác định đối phương sẽ xuất công thế quyết liệt nhất và không hề có sự sơ xuất nào, thắng hay bại chỉ tùy thuộc vào bản lĩnh võ học.

Song phương găm găm nhìn nhau, ngưng thần giới bị và vận hết công lực vào tay kiếm. Sự căng thẳng lên tới đỉnh điểm. Phải một tuần trà đối thị như thế nhưng chưa ai dám xuất thủ trước, trán cả hai đều lấm tấm mồ hôi. Lúc này chỉ cần phân tâm khoảnh khắc là phải trả giá bằng tính mạng của mình, bởi thế ai cũng chờ thời cơ xuất thủ thích hợp nhất.

Chỉ vội một giây lát hoặc chậm một chớp mắt cũng đủ dẫn đến thảm bại Bởi vì cả hai đều là cao thủ đỉnh cao trên võ lâm, đều biết đối phương không thể xem thường. Người có tâm cao khí ngạo thường ít nhân nại, đó là điều đại kỵ trong những cuộc đấu căng thẳng như thế này.

Nhân ảnh lay động, Võ Lâm Công Tử hét to một tiếng rồi xuất kiếm công vào trước. Ánh kiếm lóe lên, Lộ Vân Phi lập tức xuất chiêu phản công, gần như đồng thời không phân biệt được trước sau.

Một người trước lúc xuất thủ tất phải lộ ra dấu hiệu, tuy rất khó nhận ra, có khi chỉ là ánh mắt hơi khác, nhưng trước mặt cao thủ thì lại biểu lộ rất rõ, vì thế mới nói Lộ Vân Phi xuất thủ gần như đồng thời với Võ Lâm Công Tử.

Hai thanh kiếm tiếp nhau tạo thành một chuỗi âm thanh vang rền như sấm, nếu nghe kỹ thì có thể nhận ra từng tiếng riêng biệt, ít nhất là hai mươi kiếm chạm vào nhau. Chỉ phút chốc hai đối thủ cùng lùi lại.

Võ Lâm Công Tử mặt biến sắc, mắt thất thần như vừa trông thấy quái vật nào vô cùng đáng sợ, ngực áo bị thủng ba lỗ nhỏ nhưng hoàn toàn không có vết máu.

Hồi lâu mới nghiêng răng nói:

- Ta thua rồi!

Võ Lâm Công Tử là kẻ kiêu ngạo, mục hạ vô nhân, nhưng vẫn giữ được phong độ võ sỹ. Lộ Vân Phi thâm thán phục phong độ đó.

Một kẻ càng kiêu ngạo càng ít khi chịu thừa nhận mình thất bại, nhưng Võ Lâm Công Tử không thuộc hạng người này kiêu ngạo nhưng thẳng thắn.

Chàng nhẹ giọng nói:

- Tại hạ gặp may.

Võ Lâm Công Tử râu rĩ nói:

- Câu đó càng làm bổn nhân thấy nhục nhã.

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Thật tình tại hạ tin tưởng sâu sắc rằng kiếm thuật của các hạ đã đạt đến tuyệt đỉnh. Nếu không tin cứ đấu tiếp, thắng thua sẽ rất khó đoán định trước.

- Lộ Vân Phi! Bổn nhân chẳng phải là kẻ không biết tiến thoái.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Điều này tại hạ biết rõ.

- Một năm sau bổn nhân sẽ lại tìm ngươi.

- Nếu lúc đó tại hạ còn sống thì nhất định sẽ hầu giáo.

- Bây giờ ngươi nêu điều kiện đi.

Lộ Vân Phi nói ngay không cần quanh co:

- Xin giao ra Điền Vĩnh Ân. Võ Lâm Công Tử lùi lại hai bước lắc đầu nói:

- Bổn nhân không thể giao được. Hình như rất khó khăn y mới nói ra nỗi câu đó.

Lộ Vân Phi biến sắc hỏi:

- Tại sao? Võ Lâm Công Tử thờ dài đáp:

- Tên độc xà đó trốn mất rồi! Hắn vừa độc lại vừa giáo hoạt, bổn nhân còn chưa biết đến khi nào mới tóm được hắn đây.

Lộ Vân Phi mở to mắt hỏi:

- Có thật hắn đã trốn thoát khỏi tay ngươi không?

Võ Lâm Công Tử phát khùng nói:

- Lộ Vân Phi! Lỗ Nguyên Khánh này không bao giờ nói dối cả. Nếu ngươi muốn lấy đầu ta ngay bây giờ, bốn nhân cũng không do dự đâu. Cuộc đấu hôm nay đối với Võ Lâm Công Tử vì coi trọng thanh danh.

Những kẻ hiếu danh coi uy danh của mình cũng như sinh mệnh, bởi thế Lộ Vân Phi tin lời đối phương.

Võ Lâm Công Tử lại nói:

- Ngươi có thể đổi một điều kiện khác.

- Tại hạ không muốn thay đổi điều kiện, chỉ muốn bổ sung thêm một chút. Bất luận lúc nào, nếu các hạ bắt được Điền Vĩnh Ân thì không được đã thương hoặc giết hấn, lập tức giao lại cho Đường gia lão điếm. Nếu tại hạ tìm được hấn thì điều kiện này sẽ được xóa bỏ! thế nào?

Võ Lâm Công Tử gật đầu:

- Bốn nhân sẽ dốc tận lực tìm hấn để thực hiện điều kiện.

Rồi buồn bã thêm:

- Thật tình nếu chúng ta đổi vai trò tức thắng được ngươi, bốn nhân cũng chỉ nêu điều kiện đó.

Lộ Vân Phi găm nghĩ một lát rồi chợt hỏi:

- Hấn trốn đi thế nào?

Võ Lâm Công Tử đáp:

- Hấn bị người của Bàn Long Sơn Trang vây bắt. Bốn nhân may gặp hấn chạy trong rừng trước miếu liền điếm ngã khống chế huyết đạo rồi đem vào miếu này để lấy khẩu cung. Sau đó người của Bàn Long Sơn Trang tìm đến, bốn nhân ra ngoài xem xét tình hình, không ngờ hấn tự giải khai được huyết đạo trốn mất. Bốn nhân tìm khắp nơi nhưng không biết hấn đi hướng nào đành chịu quay về.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Có khả năng hấn lại rơi vào tay người của Bàn Long Sơn Trang không?

Võ Lâm Công Tử lắc đầu khẳng định:

- Không! Mới rồi bốn nhân còn thấy chúng tăng cường lực lượng tìm kiếm.

Lộ Vân Phi quay nhìn vào dãy hậu phòng định hỏi đối phương vì sao lại trối nhị tiểu thư nhưng thấy việc đó bất tiện nên không hỏi nữa. Nếu Điền Vĩnh Ân rơi vào tay Bàn Long Sơn Trang thì Tào Xuân Cẩm có thể trở thành con bài hiệu dụng.

Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Không .

- Vậy thì bốn nhân đi đây! Không lâu nữa sẽ gặp lại.

- Nói xong hướng ra cửa miếu phóng đi.

Lộ Vân Phi lòng đầy nghi hoặc.

Võ Lâm Công Tử có thể không nhắc gì đến Tào Xuân Cẩm nhưng tại sao bỏ đi mà quên phứt cô ta thế? Chẳng lẽ vì thua tức quá mà quên khuấy đi. Hay Vô Tình lão nhân chỉ cho mình đến đây để lợi dụng mình cứu Tào nhị tiểu thư? Nước cờ đó kể ra cũng tuyệt diệu, làm Bàn Long Sơn Trang tránh phải đối đầu với Võ Lâm Công Tử.

Chàng do dự một lúc rồi quay lại dải phòng thấp sau miếu điện. Tào Xuân Cẩm hình như đã kiệt sức, mắt nhắm lấy không lặn nữa.

Lộ Vân Phi đến sát bên cất tiếng:

- Tào cô nương! Tào Xuân Cẩm liền mở mắt. Trông thấy Lộ Vân Phi, mắt lộ vẻ vui mừng nhưng vẫn rít lên khinh khịch không nghe được gì. Lộ Vân Phi cúi xuống lấy chiếc khăn nhét trong miệng Tào Xuân Cẩm ra.

Cô ta thở phập phồng một lúc, mắt không rời Lộ Vân Phi hỏi:

- Sao huynh không cởi trói cho tôi?

Lộ Vân Phi chậm rãi nói:

- Trước hết tại hạ muốn hỏi cô nương vài câu.

- Huynh trước hết cởi trói cho tôi rồi nói được không?

- Tào cô nương, chỉ có mấy sợi thừng nhỏ này mà không thoát được ư?

- Tôi bị phong bế công lực!

Lộ Vân Phi thừa cơ hỏi:

- Ai đã làm chuyện đó? Tào Xuân Cẩm nghiêng răng giận dữ đáp:

- Điền Vĩnh Ân!

Lộ Vân Phi sững sốt không ngờ Điền Vĩnh Ân là người đã khống chế nữ nhân này mà không phải Võ Lâm Công Tử. Hắn đã tẩu thoát, tất sẽ trở về Đường gia lão điếm.

Tào Xuân Cẩm phát nộ kêu lên:

- Người có chịu giải thoát cho ta không?

Lộ Vân Phi thủng thẳng đáp:

- Đương nhiên!

- Vậy còn chân chờ gì nữa?

Lộ Vân Phi vẫn trầm tĩnh hỏi:

- Điền Vĩnh Ân đâu?

Tào Xuân Cẩm giận dữ la to:

- Trước hết cởi trói cho ta đã.

Lộ Vân Phi đành phải xuất chỉ điểm đứt bốn sợi dây trói. Tào Xuân Cẩm duỗi chân tay rồi ngồi dậy, đột nhiên sống áo tuột cả xuống. Thì ra y phục chỉ được khoát hồ lên mình cô ta.

Lộ Vân Phi đỏ bừng mặt quay đi còn hỏi:

- Có phải Điền Vĩnh Ân đã làm...việc đó không? Tào Xuân Cẩm nghiêng răng nói:

- Ta sẽ lột da hần!

Còn thêm:

- Người đừng quay mặt lại.

Lộ Vân Phi thâm nghĩ:

- Điền Vĩnh Ân đã trên 50 tuổi còn giở trò ti tiện đó với một thiếu nữ, thật đáng chết!

Tào Xuân Cẩm mặc lại y phục xong nói:

- Chàng có thể quay lại được rồi.

Lộ Vân Phi từ từ quay lại hỏi:

- Tào cô nương, sự tình thế nào?

Tào Xuân Cẩm mặt đỏ bừng vì tức giận, hiện đây sát cơ, nghiêng răng đáp:

- Tôi vừa chạy đến miếu từ xa thấy có người ở trong miếu đi ra chạy vào rừng, lát sau Võ Lâm Công Tử đuổi theo. Tôi biết ngay người đi trước là Điền Vĩnh Ân, xung quanh đây toàn là người của bốn trang. Tôi đang định phát tín hiệu bao vây thì chợt thấy Điền Vĩnh Ân từ một hướng khác tiếm nhập vào miếu. Tôi liền truy theo nhưng không tìm thấy hần đâu cả, không ngờ hần núp dưới gầm giường trong phòng này xuất hiện bất ngờ tập kích tôi.

Lộ Vân Phi ngậm ngừng hỏi:

- Hần đã phạm đến cô nương chưa?

Tào Xuân Cẩm đỏ mặt đáp:

- Chưa! Thiếp xưa nay vẫn thanh bạch mà! Thế nhưng, không biết trong lúc trối hần có làm chuyện gì không vì thiếp đã ngất đi!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Hần khống chế cô nương với mục đích gì?

Tào Xuân Cẩm lắc đầu:

- Thiếp không biết hần có ý đồ gì. Hần mới trốn ở đây, hình như nghe bên ngoài có động nên vừa chuồn mất.

Lộ Vân Phi chợt hiểu ra lúc Võ Lâm Công Tử quay về thì Điền Vĩnh Ân vừa trở lại, không chừng khi chàng vừa mới trông thấy Tào Xuân Cẩm bị trối thì hần vẫn còn trốn trong phòng, chờ hai người động thủ hần mới lại trốn đi ...

Nghĩ vậy giậm chân kêu lên:

- Sao cô nương không chịu nói ngay lúc tại hạ mới vào?

Tào Xuân Cẩm phản kháng:

- Chàng bảo tôi nói gì chứ?

Lộ Vân Phi thấy mình quá phần khích cười hồi lỗi:

- Xin thứ lỗi tại hạ đã quá lời. Tào cô nương có thể tự hành động được rồi chứ?

Tào Xuân Cẩm chớp chớp mắt nói:

- Công lực đã bị phong bế chàng có thể giải trừ cho thiếp được không?

Lộ Vân Phi ngập ngừng:

- Không chắc lắm, mỗi người có một thủ pháp độc môn chế huyết riêng ...

Tào Xuân Cẩm vén gọn món tóc xõa xuống nói:

- Chàng cứ thử xem! Biết đâu giải được cũng nên. Thiếp nhớ hình như hấn đã điếm vào đây.

Nói rồi phanh ngực áo ra chỉ vào mảng vú trắng nõn bên trái. Lộ Vân Phi đỏ bừng mặt.

Chàng nhớ lại lần cùng cô ta uống rượu ở lâu Chính Dương Xuân và lời bóng gió của Võ Lâm Công Tử ám chỉ tính phóng đãng của cô ta liền nói:

- Tào cô nương vừa nói rằng quanh đây có rất nhiều người của quý trang ...

Tào Xuân Cẩm đậy lại ngực áo mở to mắt hỏi:

- Thế nào chàng không muốn giải huyết cho thiếp ư?

- Không phải thế chỉ là ...

- Chỉ là thế nào?

- Tại hạ thấy không tiện ...

Tào Xuân Cẩm cười khanh khách một tràng nói:

- Có gì mà không tiện chứ? Một nam tử hán trên giang hồ mà cũng nói thế mà nghe được à? Hơn nữa thiếp nguyện ý, vậy thì có gì là không tiện?

Lộ Vân Phi kiên quyết đáp:

- Tào cô nương tại hạ phải lập tức truy đuổi theo Điền Vĩnh Ân.

Tào Xuân Cẩm mặt biến sắc run giọng hỏi:

- Thế nào? Chàng nhất định bỏ mặt một cô nương mất võ công ở lại một mình trong hoang miếu này sao?

- Tào cô nương, tại hạ hiểu rõ trong khu vực này không ai dám phạm vào một sớ lông chân của cô nương đâu, chỉ cần cô nương kêu to một tiếng là có người của quý trang xuất hiện ngay. Cáo từ.

Tào Xuân Cẩm tức tối:

- Người thật là...

Lộ Vân Phi ôm quyền chào rồi đi ngay khỏi phòng. Tào Xuân Cẩm cũng bước theo ra cửa đưa mắt nhìn bóng Lộ Vân Phi xa khuất, tức đến phát khóc, nghiêng răng nói:

- Lộ Vân Phi! Người thật là thứ vô tình! Chẳng hiểu gì chuyện ái ân! Hừ Tào Xuân Cẩm ta muốn có thứ gì là quyết đoạt bằng được thứ đó.

o O o

Lộ Vân Phi trở lại tiểu trấn tối qua, nhưng chàng tìm vào một khách điểm khác.

Chàng bắt chước Xuyên Thành Thử Tam Lang dùng gạch vẽ ở tường ngoài điểm môn một dấu khỉ để làm ám hiệu. Lộ Vân Phi rất quan tâm đến thương thế của Đinh Triệu Hùng nhưng không thể trở về Đường gia lão điểm được vì lý do chưa tìm được Điền Vĩnh Ân, chẳng còn mặt mũi nào gặp lại Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư.

Chàng tin chắc sớm muộn Tam Lang cũng sẽ tìm mình.

Lộ Vân Phi đoán hiện tại Điền Vĩnh Ân bị Bàn Long Sơn Trang xuất hết nhân mã truy bắt, nhất định sẽ quay về Đường gia lão điểm cầu được bảo vệ.

Đường đại tiểu thư đã nhận lời bảo hộ nhân tiêu đầu tiên cho hắn, theo nguyên tắc thì không những có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho nhân tiêu mà phải đưa hắn tới tận quan ngoại mới hoàn thành cuộc mua bán.

Một mình ngồi không, trong lòng lại đây sâu muộn, Lộ Vân Phi bảo tên điểm tiểu nhị mang mâm rượu vào phòng độc ẩm. Hình như chàng thấy rượu hôm nay đáng chất hơn. Đường nhiên rượu dù ngon hay dở cốt cũng để say người thôi, cái chính là tâm tư chàng u uẩn nặng nề khác trước.

Không phải Lộ Vân Phi uống rượu giải sầu. Bởi chưng trong lòng chàng lúc này không đến nỗi buồn mà chỉ là lo lắng bất an pha lẫn niềm hối hận.

Đột nhiên cùng bằng hữu từ nam lên bắc, đến Đường gia lão điểm bán mạng, lại không ngờ làm hại đến thân mình và cả Đường gia nữa. Chàng vừa uống vừa nghĩ ngợi miên man. Đột nhiên vang lên thanh âm khá quen thuộc đầu trước sân khách điểm:

- Ở phòng nào?

Tiếng tiểu nhị trả lời:

- Bẩm khách quan, ở thượng phòng cuối cùng dãy bên tả kia!

Lộ Vân Phi chột động tâm, tên tiểu nhị chỉ đúng gian phòng của chàng. Chốc lát tiếng bước chân dừng ngay trước cửa. Người bên ngoài gõ cửa ba tiếng. Lộ Vân Phi ngược lên nói:

- Mời vào! Cửa không chốt đâu!

Cửa mở người bước vào phòng là tổng quản Phạm Giang. Lộ Vân Phi đứng lên nhú mày hỏi:

- Đại tổng quản làm sao tìm tới được đây?

Phạm Giang cười đáp:

- Đường nhiên có người chỉ dẫn.

Lộ Vân Phi chỉ tay vào chiếc ghế trống đối diện:

- Xin mời đại tổng quản ngồi dùng tạm vài chén!

Phạm Giang từ chối:

- Không, ta còn phải quay về lo sự vụ trong điểm.

Lộ Vân Phi sốt ruột hỏi:

- Vị báii đệ Đinh Triệu Hùng của tôi thương thế ra sao?

- Còn đang tĩnh dưỡng. Lộ lão đệ yên tâm. Lão phu nhân tự lo liệu việc này, sẽ không có gì đáng ngại đâu. Giai đoạn nguy kịch đã qua.

- Đại tổng quản tới đây có gì chỉ giáo?

Phạm Giang đáp:

- Lộ lão đệ, ăn uống đi xong sẽ khởi tiêu!

Lộ Vân Phi trở mặt hỏi:

- Khởi tiêu?

- Không sai! Đường gia lão điểm trọng nhất chữ tín, tuyệt đối không thoái tiêu.

Lộ Vân Phi ngập ngừng nói:

- Thế nào? Điền Vĩnh Ân ... Đại tổng quản Phạm Giang ngắt lời:

- Hắn chỉ còn biết quay lại điểm chúng ta chứ đi đâu được nữa?

- Bây giờ hắn đâu?

- Lão đệ chỉ ra khỏi điểm môn là có thể nhận tiêu lên đường ngay được.

Lộ Vân Phi hết sức kích động, cắn chặt răng hồi lâu mới hỏi:

- Đại tiểu thư vẫn tín nhiệm tiểu đệ ư?

- Lộ lão đệ khéo đùa! Người đã thành người Đường gia lão điểm, nói gì tín nhiệm hay không tín nhiệm? Thật tình chuyện phiền phức như thế trước đây chưa từng xảy ra. Không phải sai do lão đệ bởi thế hãy quên chuyện đó đi, đừng băn khoăn nữa. Vấn đề bây giờ là làm thế nào để tiếp tục thực hiện chuyển tiêu một cách bình an.

Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn ra cửa không nói gì, trên mặt lộ rõ sự cương nghị, trong lòng tự thề rằng nếu gặp kẻ nào rắp tâm ngăn trở sẽ không ngần ngại đại khai sát giới tuyệt đối bảo vệ an toàn nhân tiêu. Lần này còn thất bại nữa thì chẳng còn mặt mũi nào sống gặp người đời.

Phạm Giang hỏi:

- Lộ Lão đệ tính thế nào?

Lộ Vân Phi trả lời kiên quyết:

- Trả tiền trợ, lập tức khởi hành.

- Tiền trợ lão phu trả rồi.

- Tốt lắm! Chúng ta đi thôi.

o O o